

L'oasi català 2.0

La passada nit electoral, la de la debacle del tripartit i l'ascens del 'Govern dels millors', el cantant i compositor de **Mishima**, David Carabén, va fer un irònic comentari a Facebook, fent una analogia amb la lletra d'una de les seves cançons, "Tot torna a començar": "Som a mitjans dels noranta, CiU mana, el Barça té el *dream team* i el 'Nunyes' a la llotja. Exactament igual!". Doncs sí: exactament igual. Sembla que aquesta nova etapa sigui una mena de versió 2.0 de l'oasi català, aquell estat de normalitat apàtica avorrida en què aquest país va estar submergit durant els anys vuitanta i noranta. Un oasi que, de tan estancat, va acabar derivant en claveguera...

No cal dir que a l'hora de reforçar la percepció social de l'oasi, la cultura hi té un pes determinant. També la música. Preguntem-nos, doncs, quin model social representen tota aquesta nova generació de bandes de l'anomenat 'nou pop català', sorgides majoritàriament de l'escena independent i que ara han assolit un bon grau de popularitat. Amb honroses excepcions, el panorama està dominat per cançons més aviat toves, sense voluntat de dir gaire res, que versen sobre temes 'quotidians' -com si l'atur i la precarietat no fossin temes quotidians!-. Músiques que no tenen l'aspiració de trencar cap plat. **Pau Riba** ho explicitava molt bé en l'audiovisual de l'exposició *50 anys de cançó*: "Són grups que fan cançons per agradar a les tietes".

Perquè un país tingui una cultura musical sana, de cançons n'hi ha d'haver de tot tipus. Si no, correm el risc de perdre'ns una part de la història. Per exemple: el gran èxit de la Nova Cançó, polititzada i rebel, va eclipsar tota una gran generació de músics de pop més 'lleuger' musicalment excel·lents (allò que ara recuperem com a 'modernisme aborigen'). De la mateixa manera, ara hi ha el perill que el gran auge del 'nou pop català' eclipsi la resta de facetes d'una escena rica i plural. Sí, existeixen uns **Manel**, uns **Amics de les Arts** o uns **Mishima**, tots amb les seves diferències i semblances, i amb recorreguts i filosofies musicals ben diverses. Però també hi ha bandes que tenen discursos trencadors i qualitat musical de sobres demostrada. Bandes que subscriuen allò que deia Salvat Papasseit quan, l'any 1919, pregonava que "només són poetes aquells que canten en la lluita i blasmen en llurs cançons".

La percepció social de l'escena depèn també dels mitjans de comunicació, que som els que configurem, en gran part, l'imaginari musical del país. Nostra és la responsabilitat de presentar la realitat en tota la seva complexitat, de manera que no sembli que en aquest país només s'hi fan cançons per a tietes. No siguem il·lusos: tinguem en compte que al final de la cadena -per sort- hi ha l'audiència, independent i intel·ligent, que s'informa -i escolta cançons- de forma cada vegada més autònoma. Serà difícil que els fem passar bou per bèstia grossa.